

26/09/94

SVENSKA DAGBLADET

Talare skydde inte det Sköna

● Efter postmodernismens uppgörelse med storheter som Sanning och Skönhet är det Sköna inte det första man förväntar sig höra någon tala varmt om på en internationell konstkritikerkonferens i dag. Men den franske semiotikern, litteraturvetaren och

PÅ PLATS

psykoanalytikern Julia Kristeva återvände till detta belastade begrepp vid IAAC:s (International Association of Art Critics) 28:e konferens på Kulturhuset i Stockholm.

– Jag ser ingen annan roll för konstkritiken än att belysa värdet av de erfarenheter/revolter som kanske har en möjlighet att hålla vårt inre levande, det psykiska rum som kallas själen och som utan tvekan är det Skönas dolda ansikte, sade Kristeva. Hon framhöll betydelsen av kroppsliga erfarenheter av konsten och exemplifierade med Hans Haackes och Bob Wilsons installationer, från förra årets Venedigbiennal, som gestaltade vår brist på fast mark. Konsten visar enligt Kristeva att vi i dag står inför olycka, sjukdom och död och om Lyckan/Skönheten existerar så är det – med en nick åt madam de Staëls ”äran är lyckans lysande sorg” – som olyckans sorg.

Hundra utländska och 30 svenska kritiker finns under sex dagar på plats för att del-

ta i kongressen som har temat Strategies for Survival – Now. Den svenska värdsektionen har formulerat frågor kring vad som är konstens, och i förlängningen konstkritikens, roll i en värld där gamla system, värden och hierarkier imploderar. Vad händer när de konstnärliga och politiska systemen faller samman, när den mänskliga kroppen står under ständiga hot och när mångkultur inte kan ignoreras längre?

Den ryske konstnären Ilja Kabakov talade om sina upplevelser i den västerländska kultursfären och stack inte under stol med sin skepsis mot galleriernas kommers och ointresse för konsten i sig.

Också Kristeva oroade sig för nöjeskulturen, den som motståndslöst förnöjer och normaliserar. I stället menade hon att ”kulturrevolten är ett måste för utan att över-skrida gränser och ta sig förbi hinder kan människan inte bli människa, och inte heller uppleva glädje”. Även kubanen Gerardo Mosquera poängterade konsten som kritiskt rum och Latinamerikas och andra periferiers gerillaverksamhet, mot eurocentrismen, för att nå större global rättvisa. Japanska Akiko Tsukamotos jakt efter det unikt japanska handlade i stället om assimilation av ”den andra”, något som kan ses som kolonistatörens strategi.

MARIA LIND